

rokgre

Pavlek

monodrama

(možakar, manjšega drobnejšega stasa in 'špeglavi', z ramen spusti nahrbtnik, iz njega izvleče trinogi ribiški stol, ga razpre in sede – ves čas predstave seda nanj in vstaja z njega - zamisli se, čez čas prične...)

Kak je lepo it domou. Taj nekam, kje si se navado bit, tam ko si varn, ko si lahko sam, pa ni deža, pa je toplo.

To, ko se vrneš domou, to je tak, ko da si spet celi. Dom je tak deu tebe. Ko neki opkladek je al pa ko neki taki svet, samo za tebe pa samo tvoj. Se ne znam prau povedat.

Mir je dom, taki mir v človeku; ko lupina je, da se zapreš not, ko v orehe, pa si spet celi – se sn reko že, doma si celi.

Sploh ni težko bit vuni, če maš dom, bilo kam lahko greš.

Dom so stene, tvoj kot.

Pol pa daš še nekoga tu notri, ko te čaka – pol pa nič druga več ne rabiš. Nič druga več ne rabiš (odkima).

(se zamisli)

Ona bi mene mogla napisat poleg.

Jas sn svojo enosobno prodau – kr ga ma ga te brezveze mela pa vzdrževala, kr sn jas tak pri njej že ves čas živeu.

Oni njeni so me gledali ko pritepenca, zažiralca, pijafko. Pa sn jas meu večje dohodke od nje.

Ja, kaj je te ona mela? Mela je trideset jurjof. Ženske za stroji itak niso nikol kaj zaslužle, ko pa je šlo fse cugrund pa še manj. To ni blo niti za stroške.

Pa so me glih tak gledali postrani.

Češ kaj ma to za eno štriglo. Tak so mi rekli ja. Njihov ata pa je bil vlki ko turn od Henkla, pa lep ko krispam, ja, pa dišo je vsak dan ko Vinagova klet.

Pa sn jim fseeno pomagau. Se vzet so znali ja. Jas pa tud nea znam rečt ne.

Se to me vedno tepe.

Hudo je blo. Zaj bo dve leti kaj je umrla. Se rada se tudi midva nisma več mela; kregala pa se tudi nisma dosti. Edina je pri kateri sn živo. No, pa pri mami. Ona je tud umrla hitro, tak da sn dolgo biu sam.

Kaj te jaz vem, vsi okoli mene vmrejo. Dva sodelafca, pa mama, pa oča, sploh nisl vedo za njih, nisl ga niti poznal, kolko sn biu star, pet, nekaj takega – je bil strojevodja v TAMu, vozo je tisti mali vlak od TAM-a pa do Elektrkovine, robo sem pa tja, pa k Špetransi tudi, pa kaj jaz vem kam še vse; mu je želodec pokno.

Res ne vem, kak lahko to počl? To je ja kompaktno, ko satan.

Tota moja, tak vem, me ni vzela iz lubezni, ma kaj potem – toti njeni so še bli v srednji, ona pa v Merinki več ni dobla dela, kaj bo te s tridesetimi jurji podpore? No, te še je mela šestedeset prvo leto. Pa še vedno ne več kot jas.

Sosedi smo že od nekdej, kaj so si oni hišo zgradili dol na cesti Zmage, pa smo se vidli v trgovini, pa v bifeji – to itak samo z njenim. Ovi je bil tam pohan pa pečen.

Me je žalo. Fejst me je žalo.

»Čuj, Pavlek,« mi je pravo, »kdaj si boš te ti kako babo našo? Si ga ti že sploh kdaj kaj namočo? Poj, ga boš namočo!«

Te pa mi je krigl taj med noge tišo. Sn se samo stran obrno, pa si svoje mislo.

Čaki, ti, sn si mislo, bo tebe tudi bog štrajfno.

Njemu je tudi pol želodec počo.

Pravo mi je, da nisl človek. To sn mu najbolj zamero.

Zakaj jas ne bi biu človek, ha? Zakaj?

Kr man očala, kr tak slabo vidim?

Ker se nisem ženo?

Kr sn se s pesom pogovarjo?

Kr pijem malinovec?

Ja, to mu je tudi šlo strašno v nos. Malinovec gor, malinovec dol. Pa kdaj bom jas kako rundo plačo?

Kak bom te jas njim plačuvo? Se te niso meli nikoli dosti totih svojih špricerof pa pivof. Jas tudi nea dnar na cesti pobiram.

Sploh nisl več rad hodo tja.

Pa je blo fajn. Kake karte, pa šah, smo vrgli, pa se kaj pomenli; pa fuzbalske tekme smo gledali – pa drugi tudi niso vedno špricerof pili, je kerl pil Oro, pa Kokto, pa tudi malinovec. Res ne vem kaj pri milem vragu sn mu šou tolko v nos, totemu njenemu takrat.

Sn meu svojo redno službo, svoj denar, nikol nisl nikogar nič proso, tak ko on, vsaki tedn koga. Čist na začetku kaj sva se spoznala je še mene – joj, ko je rino v mene – posodi, posodi, se te vem, da maš, babe nimaš, dece nimaš, kaj boš te v grob noso?

Pol je že grato nesramn, pa nasiln.

Očala mi je vzeu. Ja, očala. Pa mi ni vrno, da sn se zgubo pol ko sn šou domou, kr tak slabo vidim.

Takrat tudi ni lepo, da mi nihče ni pomagó, ko so fsi vedli kak je z mano. Sn se dol do Drave pritipo, komot bi lahko notri pado, pa me je hvala bogu avto podr. Doli pod starim mostom. So me koj v bolnico peljali. Pol pa sn še doma mesec pa pou ležo.

Kolki.

Nikoli se mi niso pozdravli. Še zaj šantam.

Tak sn jas prišo v invalidsko, radi njega, radi hudobije.

Je pa blo lepo, od ove pol moje, takrat še njegove, da se je oglasla, pa mi špegle prnesla nazaj. Še opravičila se je zaradi ovega njenega trotla. Se sn vido, da ji je blo res žau. Ja, kaj te more?

Se mi je pol vse povedla. Kak nimajo nič dnara, kak ovi sproti fse zapije, kak noče it nič delat, nazaj v Nemčijo pa tudi ne – no, tak so oni do bajte prišli, ko sta bla dve leti gori. Je reko, da bo zazido delavnico, tako šlosersko, to on zna – pa ni nič. Vse je v gostilni zaružo. Froci pa lačni.

Se ni kaj, pridna je bla, jim je šivala, da so meli kaj za oblečt, pa še drugim, da je kaj dnara skrila pred njim. Ovi se še za šolo ni brigo.

Kr jokat je začela. Pa sn ji dau. Se ne več ko jurja. Samo takrat je blo to dosti. Si lahko tri kile praška kupo, Bar kafe pa ene Jafe. Tu čez cesto samo, dol v vlkem marketi na Betnavski pa nea vem, kr nisl nikoli tja hodo.

Enkrat, sn biu ja, ko so tega prenavlali. Pa so me obtožli da sn vkrado deset dek pariške.

Se te sploh ni res!
Krado nikol nisn.

S Faniko sn biu, z mojo pesiko. Juj, ko je biu to lep pa pametn pes.

(se zamisli, neka otožnost se mu zariše čez obraz)

Ja, nisn meu nikoli nikogar tak rad. Mogoče mamó, če bi me malo majn komandirala. Pa če bi me malo majn komandirala, bi tudi vžejen zaj bil, ziher.

Meu sn eno po srednji šoli. V Predilnici sma mela skup šiht, te pa sma se rada vidla. Pa sma počasi skup prišla.

Povabo sn jo na pomfri, ko so še ga pekli tam na Slovenski v onem podhodu, pa Trimvit sem že prej kupo tu pri nas v marketi, pol pa sma šla na Tri ribnike, se malo sprehajaj.

Takrat, se spomnim, je blo fse tak enostavno – držala sma se za roke, sploh nisn vedo kdaj sma se prijela, pa na klopi sma se kuševala, pa včasih šlatala.

Evo, vite, da sn meu žensko. Pa se je oni po celi gostilni norca delo z mene, da še se babe sploh prau dotakno nisn, razn mogoče mame, pa da Faniko jaham mi je reko, prostak bezobrazni!

Tak prav, spau, pa nisn še z nobeno. Se takrat bi sigurno lahko, kr sma se po desetih sprehodih mela že hudo rada in sn jo lahko primo kje sn hoto.

Pol pa sma šla en dan v kino. Ne vem kaj je biu za en film, neki ljubezniski, tak nisn nič gledó.

Hjoj (se prime za glavo – se je spomnil, nekaj sila neprijetnega) – kako je to blo! Sploh je prej nisn vido, sploh ne vem, da je šla za nama. Samo sn ču, da se je drla: »Šaltaj luč, šaltaj luč, moj Pavli je tu notri! Pržgite!«

Te pa res, luči!, pa mama na vratih. Hjoj, jas sn mislo, da se bom v zemljo vdr. Pride po mene, ovo zlasa, pa meni klofuto – kak so se smejali, jas pa že polnoletn! Pa se ne moreš tak.

Se mama je bla dobra pa vse – vse bi mi dala, samo ona ni mogla razumet, da sn zaj že dovol vlki, da si moram poiskat svoj plac, da si moram ustvarit svojo družino, da moram pač po svoje živet.

»Tu boš pa pika!« tak mi je rekla. »Če ne grem pa v Dravo.«

Kaj sn te hteu. Se se en mesec nisma menla, pol pa mi je en dan prinesla Faniko. Ko sn prišo službe domu, me je čakala na sedežni v dnevni, na toti ko sma si jo z mamu raztegovala za spanje.

(razneženo) Taki lepi mali pes je bla, s takimi lepimi vdanimi okami. Takoj je dala taco pa me polizala. Cakana, strašno cakana je bla.

»Kaj jo te gledaš ko le eno tele, ime ji daj!« mi je rekla mama.

»Lahko Fani?« sn vprašo.

»Kak hočeš, se je tvoj pes,« je rekla.

In tak sem dobil Fani.

Fani pa zato, kr me ona prava Fani – Fanika ni več htela. Od tistega v kinu, me niti pogledala ni več.

Enkrat, po petih letih, me je na avtobuso pozdravla, pa še to samo zato, kr se je njena tamala fsedla poleg mene na sedež.

Z mojo Faniko pa sma midva fsega boga počela. To je bil tak pameten pes. Bol je bla pametna ko pol bifeja. Sn jo dau sterilizirat, da je biu mir. Sn ji reko:»Če ata nea tega dela, ti tudi ne boš!« Pa me je tak brihtno gledala, ko da razume – saj tud je – še pokimala je.

Uh, kolkrat je ona meni tak kimala, pa so drugi pravli, da sn prtišjen, pa kaj se te s pesom pogovarjam.

Enkrat sma šla še v planine, gor na Belvi, pa sma tam prespala. Pol pa drugi dan z žičnico nazaj. Pa skos sma bla na Treh Ribnikih, na oni isti klopi. Pol pa sn ji jas palco meto, ona pa jo je iskala. Stalno je kako drugo prnesla. Kak sma se smejala.

Pa lubčka mi je znala dat. Takega pravega, z jezičkom. Samo to nisn nobenmu pravo, bi se spet norca delali.

Kaj sn meu tri leta Faniko, ji je želodec počo. Ne Faniki, mami.

(vzdihne) Se vem kak se bo čulo, samo jas pravim, da je tak boljše. Sem že meu kufre perajt pa Fanikino skledo v vrečki. Ni se dalo več z njo bit. Se ne vem kam bi šou. Invalidska ni bogvekaj, podnajemnik bit pa je drago, pa še pesa marsikje nočejo. Bi si že našo kako lukno.

Te pa je ova tak prosla, pa mi fsega boga oblublala, pa da mi je ona Faniko itak kupla pa samo tako, da me je srce bolelo.

»Se jas mam tebe tud rad,« sn ji reko, »samo nea me več tolko komandiraj. Pa nea Fanike več s cigareti žgi, pa ji stare klobase devaj.«

Ja, to je delala. Ko je bla Fani še mičkena te ji ni bla v napoto, še pobožala jo je kdaj pa kdaj, pa ji kaj lepega rekla. Pa že takrat ji kaj jas vem kaj ni blo prav.

Pol se je pa začelo. Sama ljuba kregarija.

Kam grem spet s totim pesom, pa kaj se meniš ž njim, pa rajši ga maš ko mene, pa pol ni Fani smela več med nama spat, pa jest gor na stolu, samo tako. In pol se jo je pes začel bat, se ni čuda, če pa je samo renčala na njo, Fani pa te nazaj. Pravi pekl je grato. Zato sn jas hteu it. No, te pa je tak prosla, pa je res biu en mesec mir. Pol pa mene vpraša en v bifeju, če pesa stran dajem? Sn reko bogvarji. Pa mi je pokazo oglas v časopisu.

Ona ga je dala, stara veščča lobosumna: če bi keru hoto met lepega pesa, keru otrok, prijaznega pa lepega?

(jezno) Ti bom dau jas prijaznega pa lepega, ja!

Telefona niti dviguvo nisn, čeprav je dvakrat zacinglalo.

Za to pravim, da je sreča, da je drugi dan pol vmrla.

Veš, da nea dam Fanike, za noben dnar ne – nikomur!

Najin odnos je zaj preraso običajni prijateljski odnos. Med nama se je razvilo nekaj več, nekaj vznajemnega.

Amerikanci so meni všeč. Oni majo tak radi svoje pese. Najrajši. Majo hotele za njih, butike-trgovine, pa britof, pa frizera, pa masera, pa vsega boga. Pri nas pa pes še v bife ne sme.

Sn vido na onem šovu od one črnke Oprah kak oni delajo z živalmi. Ta odaja mi je všeč. Ih, kolkrat sn se razjoko.

Najbol takrat, ko je en hujšo. Tak si je želeu shujšat, bil je ziher kako tonu, no, pa si je tak želeu bit suh, da bi se lahko v Poršeja vsedo. Pa mu je ratalo. So pokazali pri Oprah in se je vsedo. Pol pa so mu še totega Poršeja dali. Ko je ded skako do plafona od sreče.

No, pol se je tak s totim autom zaletu, ko se je po sladkarije pelo v trgovino.

Fani je to vse z mano gledala. Pol sma mela sedežno čist za sebe. Mene dlake nea motijo. Obiskov pa tak nimama. Ona mi je v življenju tolko dala ko noben do zaj, samo lepo. Ves čas sma bla skup. Službo nisn rabo it, pa sma bla ves čas skup.

Vedno me je pred befejem tak lepo pridno čakala. Niti premaknila se ni. Ona ni bla taka, da bi za fsakim cuckom letala, tako ostali pesi. Njo nobedn ni brigau. Niti, ko so se gonli. Je kar včasnila, moram rečt.

Edino enkrat, ko sn biu na obisku pri sodelavcu na Studencih, je bil tam en Nemški ovčar Bruno, kaj je skos s totim Brunotom nekaj glave skup tišala. Pol nisma več tja hodla.

Pa takrat v trgovini, ko so me obtožli da sn krado. Za Fani sem leto, ko je spet nekega ovčara nemškega zagledala, na to te nemške kaj so, ko majo tako bol dugo dlako, angora al kaj, na take je bla čist nora. Te pa je kr letela za njim. Še dobro da sn vido, da sn skočo za njo. Pa s tisto pariško v roki.

Fani za pesom, jas za Fani, poslovodja pa prodajalka pa za mano, pa še neki trotl, ko je pivo pred trgovino pil.

Se so me takoj dobli s toto mojo šantavo hojo. Zaradi deset dek pariške so me gnali na postajo. Samo meni je blo itak fseeno, čist glajh, pa če tud bi me zaprli.

Fanike nisn več meu. Meni je blo grozno.

Kaj se mi je fse motalo po glavi: da jo je auto podr, pa pod vlak, pa vlki pes napado, pa da jo zaj en drugi ma – te se je meni srce tak skup stisnilo, ko fižolček se mi je zdelo; pa zabilelo, prav zabilelo me je notri, ko da mi me elektrika fsekala.

Nepopisno je to blo.

Kr to je čisto možno, ko je taka cakana, ziher jo bodo takoj obdržali.

Ovi na policiji so fse zapisali – pojedli pariško – vido sn, kr je en šou najprvo nekam ven kuj tak, pol pa se je vrno s francozom – pa so me spustli.

Takoj sn šou pred trgovino gledat, če je tam. Pol pa domu...

(obraz se mu razjasni v soju čiste sreče) Tam je bla! Pred vhodom. Že od daleč sn jo vido. Pol pa ona mene. Pa je zalajala. Jas pa: »Faniiii!«

Pa se je zalaufala, pa jas.

Samo sn tak naredo (srečen razpre roke) in že je bla na meni. Ko je od sreče cvilila pa me lizala, jas pa sn se smejo, kr smejo sn se, ne vem kaj mi je blo.

Pol pa sma šla k mesaru po bržolo, pa sn nama bržolo v omaki naredo.

Takrat sn pomislo, v resnici pomislo in to prvič v življenju, da brez nje ne bi mogo več. Ne vem kaj bi naredo, se ne vem. Najbrž bi mi želodec počo od žalosti al kaj. Ne vem, res ne vem.

Se vem, da je samo pes. Samo je pa živo bitje, tako živo bitje, ko te ma rad, v resnici te ma rad – pa ne samo za določen čas – skos. Čist vedno. Nea te kuj tak neha met rad, tako se ludi med sabo kr naenkrat nehajo met radi. To samo ludi znajo, se nehat med radi, kr naenkrat, čes čas.

To je pravo bogatstvo, da maš nekoga takega ob sebi, ko je tega sposobn. Jas vem, jas bi lahko iz samote šolo diplomiro.

Se te televizija ni fse.

Pa kaj če je pes?

Bolše pes za skos, ko pa človek tu pa tam.

Se vem, da majn živijo, se vem. Pa takrat tudi nisl mislo na to, čeprav sn vedo, notri v sebi sn že vedo. Samo človek je taki, te nea durhmarš misliš samo na slabo, te ti res lahko želodec počī. Morš na dobro pa lepo mislit, pa ti pol tud tak je.

Samo, da bo pa to tak hitro, pa si tudi nisl mislo...

(se zamisli, z jokavim glasom nadaljuje)

Jas vem, kdo jo je tam pred bifejem brcno takrat, dobro vem. Samo kaj je bla tema, pa se ni dobro vidlo. Samo trije so šli ven in samo en bi biu tega sposoben. Ovi bivši od moje, kaj me je k sebi vzela. Pa ni hoto priznat. Pa če bi priznau, bi reko, da ga je Fani napadla, kaj ona nikoli ni, le če je mene branla. Lažnivec!

No, se tega ni reko, ker sploh priznal ni.

Mela je notranje krvavitve. Na rokah mi je umrla.

Pa je bla tak fejst ranjena, pa se niti premaknila ni od tam, pridn pes. Ko sma zvečer šla domov, se je naenkrat začela vlačit, pol pa sn pri luči malo boljše pogledo, pa sn vido, da vleče celo špuro krvi za sabo. Iz riti ji je teklo. Glih želodec je ovi trofo.

Kaj mu jo je te blo treba brcat, ubogo žival?! Kaj mu je te naredla, da je šou pa jo s tako silo zažgau, da ji je želodec pokno?!

Tak je delala: (spusti iz sebe zvok milega otožnega pasjega cviljenja)

Tak sn jokal na sedežni, pa jo objemal. Vse je blo krvavo. Predn je prišo veterinar je že blo gotovo.

Je reko naj prijavim. Pa nisn.

Še prijazn sn biu z onim, pa ga na kavo povabo. Čeprav me je pohabo, pa mi pesa vničo. Te pa je samo nekaj štofiro naokol pa žnjaro, kaj nimam piva, pa za dnar... (vzdihne) No, takrat sn mu te nekaj dau. Prvič pa zadnič.

Pol je moje tote knige najdo, o uspehu. Kaj je že blo?

(pomisli in se kaj hitro spomni) Kak postaneš milijonar, pa prideš do notranjega mira, pa kak se dela z ženskami, pa to.

To sn jas rad brau. Se ne zaradi sebe – fajn mi je blo, da je fse to možno. Jas tak vem, da sn prevlki dodl, da bi kaj takega res lahko naredo – kaki sem pač sem, po moje meni nič ne manka; samo svet je pač tak urejen, da vedno nekaj od tebe hočejo pa pričakujejo – da boš meu babe, da boš meu dnar, pa boš uspešn, pa lep, kaj te jas vem, koga vraga še?

Moram reč, da niti malo mi ni hudo, kr tega fsega nimam. Mi je čist dovol da mam koga rad, oni pa mene.

Itak so si fse to zmislili. Pol pa rad berem, kaj bi fse mogo naredit, da bi biu taki, te se pa tak smejim. Kake budalaštine tu not pišejo, ne morš verjet.

Ovi je te glih naleto na pravo knigo za njega: Vsaka peta ženska je pripravljena pasti v vaše naročje – je bil naslov, spodaj pa je še pisalo: ne da bi se hotela poročiti z vami!

Lih mojo najlubšo je vun potegno. Pa je kuj začeu brat, pa ni nič brau že od osnovne vun, ko je mogo berilo čitat. Še posodo sn mu jo, samo je prej mogo kavo spit.

To je blo njegovo zadnje branje.

Ponoči je še neke babe okoli vlačo, zjutraj pa mu je počo želodec.

Si lahko mislite?

Menda ja ni ta knjiga tak vplivala na njega?

Al pa se je na onih babah prenapetu?

Je pa že čez en tedn bla njegova k meni.

Ni blo lepo od nje. Da me je pobožala. Božat me je začela, ja. Joj, ko mi je nerodno gratalo. Pa fse bol dol pa dol.

Nisn pusto!

Pa fstrašo sn se. Sn skočo, ko da bi me osa, ona pa v jok. Kr pajtlalo jo je, tak se je drla.

»Nimam ki vzeti, nimam ki vzeti...!« je ponavljala.

Ni mela ki vzeti, pa je prišla k meni ja. K tistemu, kaj ga je njen mož pohabo. Se ne rečem...? (se zamisli) Eh, se takrat tud nisn vedo kaj naj rečem, pa itak nem nikoli.

Te pa je mislila, da mi fsaj kak povrne, te pa me je božala.

Ja, jo je blo hudo sram.

(vzdihne)

In tak sn še ovemu za kišto dau. Pa za venec.

Nisn hoto, da me zraun napišejo. Kaj te mam jas z njim?

Mi bo vrnila ja.

To sn že navajen, to – da mi noben ne vrne. Tak me majo, za takega tepčka, ki je dober samo zato, da dnar da, zakaj druga tak ne.

Pa sn že keremu v bifeju, ko sma se dobro razumela, dnar posodo, pa niti ne dosti, mogoče tisti dan ni meu za špricer, pa se pol ni več znau z mano normalno menit.

Ko da ga je sram, da si je dnar od kripla sposodo.

(stopijo mu solze, da si sname očala in obriše oči, z ganjenim glasom nadaljuje)

Se je res. Že prej sn mogo dosti kaj požret kr sn mali pa špeglavi, pa kr me nič skup ni, zaj pa itak... (od razburjenja ne more nadaljevati, pošmrka)

Kripl pa nisl, to pa res ni. Malo šantam, drugač pa sn zdrau. Mam srčni utrip pa fse. Pa želodec mi tudi ne bo kr tak pokno, se pazim.

Samo enkrat mi je en to reko, tak da sn ču, samo enkrat. V Bifeji, ovi od moje, najstarejši njen, sin od ovega svojega.

Nea vem, kaj mi je blo. Tak sn ga vgrizno v roko – ne vem kaj mi je blo – pa v koleno... Taki še nisl nikoli biu.

Se mi je pol blo žau, pa sn se mu opravičo. Pa njej.

Toti, njen najstarejši, je še najbolj fotru podobn. Isto, ko on je hudobn. V bifeji pa je tud durhmarš. Doma pa ma malega froca. Bogo dete, ma tisto bolezn, ko ne sme mleka jest pa mlečnih izdelkov – te pa to svinsko košta. Briga njega. Meni pa srce ne da, da gledam, kak otrok nima, te pa jas kopujem. Pa me mala kliče kr deda.

No, me je. Zaj so me ven vrgli. Prek sodišča.

Ja, kr me ona ni napisala. Pa bi samo k notarju stopla, pa bi blo.

Pa sma samo pravla, drugi mesec, drugi mesec, drugi mesec, pa ni blo noben mesec. Štrdeset jurjof stane tak vpis, ki bi te vzela? Pa stalno je blo treba kaj na bajti popravit.

Zaj pa nimam doma. Svoje sn prodau, kr so me tak sil'li, ova pa me ni zraun napisala, tak, da nimam nobene pravice. Niti do svoje kahle.

Tamala pa je res srček, luštna je ko hamerček.

»Deda,« mi je rekla. »Dedi.«

Take male rokice (pokaže). Ko te to objame. (vzhičeno in hkrati nežno, ganjeno) Ljubi bog. Pa jas se kr topim. Tak se mi zdi, da bi lahko kr v kanalizacijo steko.

Pa spet: »Dedi! Dedi!«

Še v bife nisl več tolko hodo. Samo sn jo gunco, pa dijo dijo, pa hi konjiček, pa gumitvist, pa frizera sma se šla, pa delau sn se da sn bolan, pa mi je vročino merla, pa risanke, pa Črni peter, pa vice sn ji pravo – zaj ma že štiri – hjoj, kolko sma se

presmejala, da sn se bau, da mi bo želodec kuj tak pokno. Tak ko z mojo Fani mi je blo, še lepše. Se to je ja otrok, ni pes, pravi človek. Pa brihtna je tudi. Sem jo tudi zraven kdaj pa kdaj v bife vzeu, ko sn vedo, da njenega ateja ni tam, da dela - tak da se pohvalim.

Pa se je spet najto keru hudobn, da so mi rekli: »Maš novega pesa?« To so mi rekli. Pa to en taki, ko sn mislo, da sma prijatla – no, keko teko. Ne vem, kaj so ljudje vedno bolj hudobni al se mi samo to zdi?

Sami so nesrečni, pol pa ne pustijo drugim, pa jim ne privoščijo, da bi bli drugi srečni.

Moja mi je pravla, kaj sn te tak otročji?

Eh, ona ni več znala z deco. Se jo razumem. Tri svoje je gor spravla, v bistvu sama. To bi še supermena zmučlo.

Pa tak se mi mala smili, ko ne sme fsega jest, oni njen fotr pa se nažira fsega, kr pred njo. Pa še ona ne razume prav, pa ji niti ne razložijo. Te pa misli, da jo grdo majo, da je ne marajo. Taka mala pupa je, pa že tak zagrenjena. Te pa jo zgrabim za roko, pa grema v Europark, peš, to je meni blizu. Tam pa sproba fse tiste avte pa konje na žetone, pol pa ji še kupim Hepi mil v MekDonasu, pa je tak zlata, jejžušna, tak cakana, da to ni za povedat. Meni grejo solze na oči. Sede mi na krilo in pol se igrama s tisto igračko kaj jo je not v hepi mili dobila.

Pa z onim nakupovalnim vozičkom jo vozim gor pa dol po celem centru. Pa gor v igralnico jo peljem, pol pa jo zadi za šipo čakam pa gledam, kak se igra. Pa mi rizbice nosi, pa mi kaže, pa kaj zna, prevale, pa skoke pa fsega boga.

Hjoj, ljudje ne vejo kaj majo. Ne vejo. Otroci so naše bogastvo. Zaj razumem zakaj je Tito to reko.

Zaj pa so rekli, pol ko smo se zaradi bajte skregali - jas sn pravo, da mam pravico tu bit, kr sn itak jas zadne čase, samo jas kaj vložo tu not, pa še njim sn davo, oni pa da naj spizdim, točno tak grdo so mi rekli - da nimam tam kaj iskat, da mi dnara ne bodo vrnili, onega kaj sn vsem trem za avte posodo.

Kr jas sn meu, jas nea drago živim, fsak dinar šparam. Ovi bi pa fse naenkrat meli. Same pufe majo. To se tak nerasodno živi, da jas ne vem kaj toti v totih svojih glavah mislijo, če sploh kaj mislijo.

Se te nemreš met tričetrt plače na kreditu. Pol pa plačaš stroške, pa logično da ni več.

Pol pa je Pavlek zlati, pa dober, pa kaj jas vem kaj še fse.

Vedno me bo to teplo, se vem, kr nemrem rečt ne.

Ko pa jas kaj rabim, pa se niti ne dnara, da me s tistimi svojimi avti na občino fsaj peljejo, da kaj uredim, ko s totimi mojimi šantavimi kolki grem tak težko, takrat pa evo ti ga na... da nem kaj grdega reko!

Takrat pa sn sitn, pa noben nima časa.

Tak je blo ja.

Dost sn tudi dau, kr me je ova moja prosla. Se me je scuzala, ja. Sn drago plačo to svojo koruzo.

Pa ko bi fsaj kaj več blo med nama. Ko da se je ona tudi dala sterilizirat.

»Saksa, pa ne, to pa ne!« (se pači in oponaša 'svojo')

Če bi kurvam tolko zdevo, kolko s njej pa njenim, bi se mi seks že zdavnaj gor dvigno!

Tistega takrat, kak me je božala pa sploh omeno več nisl raje. Kako je naredla, da si zmišlujem pa to, pa da kr lahko grem, če hočem.

Grem ja? Kam? O mojem stanovanju pa takrat ni blo več ne duha ne sluha.

Dnar od tega stanovanja pa tudi nea vem kam je šou.

To me je nasrala.

Če pa sn jo meu tak rad.

Se jas ne bi rabo k njej hodit. Nikoli ne bi šou. Sn meu rad svoj mir pa tišino. Samo, če pa je vedno tak dišala, tak drugač, lepo.

(omamljeno) Tak bi se k njej stisno pa zaspau. Taka vročica je šla od nje spod koutra, da se mi je fčasih kuj bledlo.

Pa mi ni pustla – niti stisnit se.

Kaj šele kaj druga.

To sn tudi mislo, da bo kaj, če pa pri milem bogi spima v isti postli. Tak me je vžgala po roki, ko sn jo hoto zgrabit, tak bol kje po mehkem.

»Tak se midva nisma zmenla!« je rekla.

Ne, res ne, tak že ne. Fsaj kako malenkost od sebe bek bi mi lahko dala za koštat, pa ni. Tak da so ovi bli brezveze na mene jezni.

Pa sn jo od začetka res meu rad. Pa niti rože niso pomagale, pa niti lignji pri Izletniku, pa na Večerof piknik sn jo pelo, pa se je samo norca iz mene delala. Pol pa sn raje neho.

Dnar pa je dala na vezano vlogo baje.

Kje je to vezala jas nisl nikoli zvedo. Biki na rep al kaj?!

Naenkrat ga ni blo – dnara ne, stanovanja mojega pa itak ne.

Pa naenkrat si je najstarejši spodi v garaži naredo delavnico za avtomehanika – brezveze, delo tak ni nič; ta srednji so si naredli podstrešje za stanovanje, hčerka pa se je ženla.

Uh, to je bla vlka poroka.

Jas sn samo gledo fse skup.

Novi televizor, pa pralni stroj, pa centralna. Jas sn samo gledo, pa se čudo.

Od kod te?

No, se sn vedo...

Hvala... hvala pa mi noben ni eko. Al pa: Pavlek, bi ti kaj meu?

Ne, še obregali so se ob mene, češ, viš kak se mi znajdemo, kaj fse si lahko privoščimo.

Ova moja pa je rekla, da je dobla dnar na srečki.

Te je že nisl meu več rad.

No, se sn jo meu. Tak sn si samo mislo pa pravo, kr pol mi je blo lažje.

Fčasih je bla prijazna z mano, pa sma se smejala.

(se zamisli nad skopimi srečnimi trenutki, nato vzdihne)

Njej je tud želodec počo, ja.

Ona je boga reva, spila kavo od svojega starejšega. Onega kaj je tak fotru podobn, ko mi je reko kripl v Bifeju. Skriu mi je obleko od Dedka Mraza.

(obmolkne, obraz se mu razjasni v nekem silnem blaženem zadovoljstvu)

Te sn jas človek, te sn jas glavni.

Začelo pa se je v Predilnici – ki si bi te jas kaj takega mislo kdaj, se se te niti upo nisl – prn nas je biu za to zadolžen Dobaj. Joj, to ti je biu pravi gobec. Ni te mimo spusto, če ti

ni povedo par butastih, ni biu zdrav, če se ni na kakem sestanku vstau, pa hteu med besedo, pol pa je take klamfo, da smo se fsi smejali. Joj, je biu na hece.

Samo njemu ni nihče zamero.

Biu pa je debeli. Jas tak pravim, da drži to, da so debeli ludi bol veseli. Nekak se mi le zdi. Dobaj pa itak. Biu je ded, kakih sto dvajst kil ga je blo ziher. Pa vlki, skor dva metra. Ko se je on v Dedka Mraza obleko, je biu ko velikan, frocom itak.

Se jim je lepe stvari govoru, samo so se ga bali. Pol eno leto niso več niti k njemu hotli it.

To so bli naši frabriški froci. Fabrika je dala nekaj dnara fsako leto, to je blo res lepo od njih, zaj tega več ni; so dali fsako leto ja, za darila. Sekretar je naredo spisec, kolko je frocof, pa imena pa to, pol pa so jih zbrali zadni dan, tisti zadni delovni pred novim letom in jim to razdelili. Dedek Mraz jim je dau.

Takrat še ni blo totega Božiča pa Božička pa to. Krispam ja, Božiča pa ne. No, se je biu, samo so fsi ignorirali pa se nore delali.

No, te pa tak eno leto, froci niso več k ovemu šli. Pa so bli lepi tovornjaki notri v polovinili. Kaj jas vem, ko da bi se zmenli, niso šli pa pika.

Jih je ovi vabo, pojte, no, pojte, kaj te cvikate, pa jim hece govoru.

Pa niso.

Pol pa so se še eni začeli jokati, ko je stopo do njih, pa je biu kraval.

Te sn prvič vido Dobaja, da je popizdo.

Zgubo žifce. Vrgo kapo pa brado tja v steno, začeu klet pa nekaj šinfat razvajene froce, te so se še starši ftaknili in je nastala kregarija fsepoprek. Froci so se drli, ovi pa kregali.

Te je Dobaj enega pokno za uho, ko čisto nič ni biu kriv, pol pa so se stepli. Pa ga vun nesli. Jezus kako je to blo – te pa taki praznik, ko bi se fsi mogli met radi. Froci so vreščali, ovi zunaj pa tudi, dedi, se jih je Dobaj fse poprek mlato.

Jas pa te ne vem kaj mi je blo – meu sn spisec, kr sn brau dol z njega pa froce klico – sn se sklono po tisto kapo pa brado, pa beli prt dol z mize sn si tak okoli zavezo (pokaže) - kr smo meli to podelitev v menzi – pa sn stopo tak bol previdno, do prvega froca z darilom v roki, pa sn mu čisto lepo reko: »Sn slišau, da si pa ti fejst pridn biu celo leto?« Mali me je pogledo. Te pa me je en cajt gledu, pol pa le stegno roko.

Jas pa še nič.

»Boš drugo leto tud tak pridn?« sn mu reko.

Je prikimo, da bo.

Pa sn mu te dau darilo, pa ga pobožo.

»Bi z mano razdelo darila še drugim pridnim fantkom pa punčkam, veš, jas sn tak star že pa utrujen, pa tolko dela še me čaka, boš mi pomagalo, bi?«

Sn ga tak vzeu k sebi in sma razdelila fsa darila.

Kr fse froce sn zbrau okoli sebe, tamali, ko je prvi dobo, mi je sedo na kolenih, te pa so še ostali hotli. Joj, ko smo se hecali pa smejali.

Tak sn jas postal Dedek Mraz. Kr pol so meni dali fsako leto to. Pa obleko so mi zoožali, kr dosti.

Kdo bi si mislo Pavlek – je še Dobaj sam priznau, da si nikoli ne bi mislo, da sn kaj takega zmožn. Nič ni zamero, samo vzdihno je. Se vem, rad je to delo. Kr on pa njegova nista mogla met otrok, pol pa je tu rad biu.

Fčasih se mi zdi, da eni so taki, bol so žalostni v sebi, bol veseli so na zunaj. Ko da bi s tem hteli premagat al kaj, vun potisnt tisto žalost al pa ne mislit na njo.

Dobaj je že biu taki. Enkrat se je znašo z neko klapo v našem Bifeju, sam ne vem kak, in sma se menla. Pa mi je povedo.

Samo on je meu Pavleka rad.

Je reko: »Pavlek, ti maš tako dušo, fse bi fsem dau. Pa ni prav. Skrbi raje za sebe, pa nekoga si najdi, da te bo meu rad. Fsak rabi nekoga, da ga ma rad. Pavlek ni prau, da si že celo življenje tak sam. Pavlek, kak ti to lahko?« Pol se je začel jokati. Se ne tak prav, malo mu je solza pritekla.

»Ti si pravi ded, veš, ti si!« - mi je reko, pa me stisno k sebi.

Jas sn si te besede tak zapomno, tak zapomno; točno tak je povedo. Točno tak.

Kr take stvari mene gor držijo. In so me držale.

Kr jas sn res sam. Pa če tudi sn s kom, sn še vedno sam. Kaj jas vem, taki človek sn pač.

Pa mi ni hudo – mogoče fčasih, če sem bolan al pa me keru grdo ma, te si že zaželim, da bi me kdo pobožo – samo to tudi ni vedno.

Spomnim se one pesmi, kaj so jo znali fsi v fabriki: Nekoga moraš imeti rad, mislim, da je tak šla, ja. Nekoga moraš imeti rad. To so znale skor fse babe na pamet. Grozno jim je bla lepa.

Pa so še mene fprašali, kak se mi zdi? Pa sn povedo, da fajn.

Samo zaj, če tak pomislim, je to res. Kr meni se zdi, da mam fse rad, pa tudi tiste, ki so me grdo meli.

Če maš rad, ti je nekak lažje. Ti je nekak lažje.

No, tak se meni zdi. Se ni treba, da je v resnici tak.

Eni pa majo radi samo sebe. Fsaj nekoga jas pravim. Samo kaj pol drugih nea vidijo.

Tako starejši od moje. Njemu ni želodec pokno. Pa bi mu lahko. Komot.

To je res bla taka nesrečna situacija. Da je pol moja namesto njega šla.

Je že tak usoda nanesla

Deda Mraz pa sn hudo rad biu.

Te sn jas biu glavni.

Pa kaj te če med froci; se oni so še najbolši ludi – mali fročeki ja. Deca.

Ko pa zrastejo pa so fse kaj druga, samo ludi ne: lopovi, barabe, faušiući, šefi, doktari, automehaniki, pa kaj jas vem še kerega vruga.

Samo ludi več ne.

Jas poznam naprimer dosti pijancef, tam vun iz bifeja, pa lažnifcev ja, pa tudi kr nekaj doužnikof. Je to tesno fkup povezano. Eno gre z drugim, ko krava pa štrik.

In to so sami taki, ko so meni doužni, ko sn jim jas biu Dedek Mraz kr sredi leta, kr maja al pa septembra.

Pa se mi zdi, da nič kaj ne mislijo, da bi mi kaj vrnilo.

Zato sn jas biu bres problemof Deda Mraz malim fročekom. Samo kaj, ovi vlki dodli pa si nič ne zaslužijo – to je razlika!

Ja, res mam jas z davanjem dosti iskušn. Se je to isto. To so darila. Ki mi je te keru kdaj kaj vrno? To so te darila, drugač ne morš temu reč.

Se spet nishn tolko davo, to ne. Večinoma si itak sposodijo od Pavleka - od mene radi ja - kr sn ču zakaj: kr meni kao ni treba vrnit.

»Malo bodi prijazn z njim, pa ti bo dau,« tak pravijo ja. Pa me majo za tako sroto pa revo. Kao ne upam nič reč.

Pa ni zato, da jas ne bi upo. Jas to lepo prepustim tistemu fsakemu, keru si je sposodo.

Jas upam fsakemu pogledat v oči, marsikeru pa meni ne. Marsikeru.

Samo to je neka moja moč. Fčasih sn jas tudi malo hudobn – kr želim si, da ker ne bi vrno, da bi ga pol lahko jas postrani gleda, pa ga v sram spravlo.

Se rečem nea nič, samo pogledat pa znam. Tak odkrito. Tega se najbolj bojijo. Skoro fsaki pogleda stran.

No, se si nea toko sposojajo, se jih tud tolko ne poznam – madona, ne vem sploh, ki zvejo za mene?

Se pravim, tu pa tam. Eni so res v stiski.

Pa tudi nea dosti posodim, se te nisl nor. Deset al pa penajst jurjof največ, lih tolko, da se jim ne zdi vredno vrnit, pa lih tolko, da so fseeno doužni.

Samo, če pa fkup seštejem, pa bi že blo za kaki moped.

Eh (zamahne spravlljivo z roko), se se itak ne bi vozo. S toto mojo diptrijo že ne.

Ja, Deda Mraz, pa strašno rad biu. (se zamisli nad tem)

(se spomni) Kak so me samo gledali, če sn začeu šantat – so se fstrašla deca, kaj te je Dedku Mrazu?!

Sn jim reko: »To si je Deda Mraz naredo, ko je skoz dimnik pado.«

Te pa pol rečejo, da moram pazit. Joj, ko so zlati. En mali petletni mi je reko, naj pazim, da se nem ubiu, te nem mogo drugo leto spet prit pa jim darila prinest.

Sn mu tak z roko raskuštro lase pa se mu nasmejo.

»Nič ne skrbi, si bo Deda Mraz padalo kupo!« - sn mu reko. Pa smo se smejali, jas pa starši, mali pa kuj polek, čeprav ni vedo zakaj sploh.

Tudi, ko sn pol šou v invalidsko, sn še lahko biu Dedek Mraz, pa mi niso rabli nič plačat. Pol po osvoboditvi, pa ne več. Pol je prišo toti Božiček, pa Božič, in je blo gotovo. Fabrika niti več daril ni dajala, so mogli starši sami kupit, no, pol pa so tak šli cugrund.

Pa bi še biu dve leti lahko, bi biu, ja, pa so raje meli Božička. Jim je biu naenkrat lepši.

Samo jas sn se naredo norega, pa sn prišo – kuj obleko sn se. Te sma se z onim tam prerivala. Pa bi komot oba lahko delila. Samo te je oni - kaj je igrau Božička, ne vem,

neki Lublančan al kaj, fsaj tak se je pačo, ko je govoro – odvleko vrečo z darili v drugi kot, pa od tam otroke klicau, pa jim deliu darila.

Jas pa sn sam tam ostau.

Te sn nekaj časa stau, ne vem kaj sn čako, pol pa sn šou.

V mesto sn šou – tema je že bla, pa kaj te - tam gor na igrače sem šou, tam, ko še je biu stari Merkur, veleblagovnica. Te pa sn kupo celi žakl prčkarij. Pol pa sn šou gor k Astoriji, se postavo tam, pa sn delo.

Tak se jas zaj lih tak fsako leto oblečem, pa grem tja delit.

Igračke kupim v tisti trgovini v Sitiju, kaj je fse po dvesto tolarof. Je čist vredu. Se ne rabi koštat. Gre za to, da daš.

Pol pa celi dan tam stojim, pa delim.

Eni trotli pa hvalijo občino: »Kak lepo od župana!«

Pol pa odšantam domou.

Če bi lahko, bi celo leto tam stau pa deliu.

Se celo leto šparam za to.

(tišina)

Tak da jas po resnici nimam nič našparano – se nisl zlogo. Pač za to fse porabim.

Ova moja bi rekla, da sn nor, vem ja. Bi me še v umobolnico stlačli, pa si mojo invalidsko delili.

Njej je tudi želodec počo, ja, pa nehote. To je biu tak nesrečn slučaj, ko je kafe, ko sn ga za onega njenega starejšega skuho popila – se to pa je njo skos teplo, ki je kaj dobla je vzela, samo, da je blo zastojn, pa fse bi požrla, pa četud je že bla sita.

Tak jo je to življenje naredlo. Nikol ni nič mela, z dedom pa še majn.

Ampak človek fsega takoj ne vidi. Se, hvala bogu, če bi fse kr takoj vedli o svojih babah pa dedih, ja noben nobenga ne bi hoto met.

Pa predelafcu, kaj me je tak zajebavo v Predilnici, je tud želodec šou. Tu je tud biu en nesrečn slučaj. Franček, naš predelavec, me je tudi tak komandiro, da je groza. Pa sn mami to povedo.

Takrat mi je povedala za tisto svojo reč, pa kak so ata šli. Te pa sn neso v službo, pa Frančeki podtakno. No, z njim pa še je Bertl šou – zato pravim, da je to tudi nesrečn slučaj. On je tudi fse požr, ki je kaj vido: stare krape, stare klobase, pokvarjeno čokolado, pa fse, ki je keru kaj pusto. In tak na koncu mrzlo kavo.

Se je meu želodec, ko vulkanski krater, samo tega pa ni mogo predelat.

Vedno sn znau dobro kavo skuhat, me je mama naučila, zlata moja mamica. Kak so se oča prvič na mene spravli, tak je že šla pa vodo pristavla. Drugi dan dopoldne se mu je razlil, med vožnjo, celi vlak je polomo, pa celi haufn aksn za avtobuse je razsipo.

Biu pa je mir.

Mama je delala v apoteki. Se šole ni mela, pa ko je ona začela šole niti nisi rabo. Skor za nič. No, za dohtare pa učitle pa to, to že ja. Ona je še osnovno naredla bol pol, po osvoboditvi. Tisti prvi osvoboditvi, spod Nemcev pa Hitlera. Je mela samo štiriletno do takrat. V apoteko pa so jo vzeli, kr je bla najprej tam na vasi, v Jarenini, zaposlena v zadrugi, pa je seme mešala, pa krmo pa pičo, pa to vse skup izdajala.

Je rekla da ni biu problem, prej krave zaj ludi. Isto.

Se se je hitro priučila, pa kak se pretriga tudi. Pretrigat so začeli po osvoboditvi, toti drugi osvoboditvi, ispod naših bratov – ispod prjateljskih republik, kak je pisalo v cajtengih - ko so začela zdravila koštat so ga začeli srat ja. So vodo v sirupe not nalivali pa take štose. Pa ona mazila za alergije pa prehlade – so navadn goveji loj not mešali, da je blo več. To mi je sama pravla.

Pa povedla mi je še kak je pred leti, ko je bla še čisto nova, njeni sodelafki želodec počo, ko so se hecali v službi pa so ji Vulvatineol nasipali v kavo, neko sredstvo za popadke, za noseče, samo ne babe, ampak za krave.

To je mama še iz zadruge vun prnesla. So uporabljali samo če se je tele zataknilo.

To je ja blo močno ko hudič. Ludi kr meče potem, pa gre fse z njih, ne samo blato.

»Hecali smo se,« je rekla mama, »hecali.« Sn vido, da ji je blo še zaj hudo, pa strah tudi, da jo zaprejo.

»Ona pa je meni neostik not v šuh dala, da se nisn mogla pol zesut!« je rekla.

Se sn ji reko, da to ni isto.

Pa v resnici ni mislila.

Dobro, da pesi kave ne pijejo, bi moja Fani bla še prej pod zemlo kot pa je v resnici bla.
Se ji jo je mama skuhala, da neote misl'li.

(vzdihne)

Takrat sn te skapiro, da neo šlo drugače.

(globlje vzdihne)

Evo, Vulvatineol (pokaže stekleničko nečesa, piše Vulvatineol), še zaj ga mam. Za fsak slučaj. Se ni treba dosti. Tri kaplice. Za nosečnice, no, za noseče krave. Za ljudi fentat pa kaplica, je dovol. Moram ga šparat zlo previdno, kr ga ne delajo več.

Pa v kafe je najbolše, v alkoholi baje drugač reagira.

Pa tud sumljivo ni. Itak vse že želoci bolijo, ko se tak sekirajo. Tam najprej ven vdari.

Se se fsi tak sekirajo. Pa zaradi dnara – to najbolj, pa zaradi frocof, pa staršef, pa fuzbala, pa programa, pa majo masno radi, pa gor špricere s totim gaziranim, kaj je najslabši, pol pa jih bolijo trebuhi, ja.

Jas se nič ne sekiram. Nič več. Skoraj nič več.

Ovi so me vun poknili. Prišo sn s tremi kufri, šou pa z rukzakom.

Jutri pridejo, sn jih povabo. Se se te mormo nekak zmenit, se smo te ljudje. Jaz ne mislim zamere kuhat. Pa bom mogoče še vido kdaj tamalo.

Bom raje kafe skuho. (se nasmehne)

Se ne. Darila mam za njih. Pa ne za to, da bi me nazaj vzeli.

Ko da sn tak nor, pa sn fse ovi moji dau? Ja, seveda.

Pavlek ni po kisli župi sem priplavo, ne. Mam še jas breskrbi kje kaj – še odprej.

Se si je mislila, ja – je skos nekaj v mene vrtala: Če sn kaj prišparo. Če sn kaj prišparo?

Nekaj sn dau, ne pa fse.

Se sn prodau enosobno, to ni dovol?

Kaj te jas koštam?

Kruh pa zaseko! – evo, to jas koštam!

Avta nimam, nea pijem, frocof nimam, pesa tud več ne... Moje življenje je poceni.

Kaj tista darila enkrat na leto kupim, pa je to to.

(se pači) Če sn kaj prišparo, če sn kaj prišparo?

Seveda sn prišparo.

Grejem se, pa televizijo gledam, eto, to je fse kaj delam.

Poskrbim za sebe.

Na cesti v glavnem ne bom. Mislijo, da mam toto garsonjero kaj sn zaj notri v najem. Mi fsaj dajo mir za dnar. Pa tamala bo lahko kdaj pri meni prespala.

»Deda,« mi reče. »Dedi.«

Take male rokice (pokaže). Ko te to objame. (vzhičeno in hkrati nežno, ganjeno) Ljubi bog. Pa jas se kr topim. Tak se mi zdi, da bi lahko kr v kanalizacijo steko.

Pa spet: »Dedi! Dedi!«

Ji rečem: »Sma mijadva prijatelja?«

Pa pravi: Ja! – »Midva se boma vedno igrala.«

(obmolkne, skloni glavo v razmišljanje)

(tiho) Joj, sn srečn. Tak srečn, da se že bojim.

(sila skrušeno) Meni je žau. Meni je tak fejst žau.

Za fse tote... (ne pove koga misli, najbrž tiste, ki jim je dal piti svoj posebni 'kafe')

Jas nea verjamem, da se keru rodi zlobn. Takega ga toti cajt naredi, pa kr česa nima kar bi rad meu – ateja, mame, auta. Pol pa vidi, da drugi majo. Pa zakaj majo, on pa ne?

(znova sila skrušeno) Tak mi je žau. Za fse.

Se sn sebi tudi naredo oni kafe - dvakrat – se ne zaj, že kdaj prej - pa sn pol stran zliu. Ni me blo strah it. Samo... (obmolkne)

Ko vidim, da me deca rabijo.

(tišina)

»Dedi! Dedi!«, mi pravi.

(obmolkne)

(ponosno)

Pa sn končno le nekdo. Dedi!

Ne pa šantavi Pavlek. Šantavi Pavlek, ki stanuje v rugzaku. (strese nahrbtnik)

Ja, kaj pa mam notri? (seže vanj)

Evo, to.

(izvleče ven kapo Dedka Mraza in si jo nadene, nato še brado in potem še vso obleko vključno s škornji, vmes si nekaj veselo momlja v brk in celo nerazumljivo popeva - postane Dedek Mraz)

(spregovori s čisto spremenjenim glasom, topel, prijazen, globok glas Dedka Mraza je to, nič več narečne govorice)

Ste bili kaj pridni?

Res?

V resnici?

Poznate enega Pavleka?

On je najbolj pridno dete na svetu?

Vsako leto mu prinesem srečo. Ja, najlepše darilo, kar si ga morete misliti. In kaj on naredi?

(stopi med ljudi in razdeli nekaj daril, ki jih izvleče iz nahrbtnika, mednje)

Takoj vse razdeli.

Nocoj jo je med vas. Nesite jo domov in skrbno jo čuvajte, to okroglolično sprenevedavo se dečvo, ki se ji reče Sreča, ali pa Mir ali pa Radost ali kakorkoli že; ker drugo leto... ker drugo leto jo dobi nekdo drug.

Vsako leto nekdo.

*Za srečo ni vrste, ne vstopnic in ne članarine
srečo ima vsak vedno pri sebi,
pa čeprav se zdi, da še prehitro izgine!*

Zbogom! Ali pa na svidenje! (pomaha)

Nič druga vam ni treba, le reči preden greste spat se spomnite in recite: Lahko noč,
Pavlek, in hvala.

Tako (si oprta nahrbtnik), še druge otroke moram obiskati, še veliko je pridnih. Vam pa...
(pomaha) Na svidenje, čez eno leto!
(odšanta')

K O N E C

Maribor, September 2003